

Inhoud

1. In het Sprokkelbos	7
2. Eskimovoetbal	16
3. Spionnen in Rusland	24
4. Houd de dief!	31
5. Vechtende Vikingen en Chinese tekens	37
6. Laut Astronaut	44
7. Een spannend verhaal	51
8. Op jacht in Afrika	58
9. Tromgeroffel in de rimboe	64
10. De verdwenen schat	71
11. Dieven in de tent?	77
12. Wereldreizigers	84

1 In het Sprokkelbos

‘Een zaklamp! Ik moet nog een zaklamp!’ Lau wil naar de keukens rennen, maar zijn voet blijft haken achter het hengsel van zijn weekendtas. Baf! Daar ligt hij, languit op de grond. Vlug krabbelt hij overeind. Met een pijnlijk gezicht wrijft hij over zijn knie.

‘Lau toch ... Doe een beetje voorzichtig. Straks breek je je benen nog.’

Zijn moeder overdrijft, vindt Lau. Je benen breek je heus niet zomaar. Hij is ook echt niet van plan om dat te laten gebeuren. Stel je voor, hij in het gips op de bank, terwijl zijn vrienden Luuk en Laila lekker op scoutingweekend gaan. Dat zou een ramp zijn.

Met een ruk trekt hij de keukenla open. ‘Mam, waar is de zaklantaarn? Die lag hier toch altijd?’

Zijn moeder, die nog in haar ochtendjas loopt, denkt even na. ‘In de schuur misschien?’

Lau rent naar buiten. In de schuur is het schemerig. Lau knipt het licht aan, loopt naar de werkbank en schuift een paar dozen opzij. Ja hoor.

Opgelucht loopt hij terug. ‘Ik heb ’em!’ Hij drukt op het knopje aan de onderkant. Niks. Lau drukt nog een keer. Weer niks. ‘Mam, de batterij is leeg!’

Zijn moeder zucht. ‘Waarom bedenk je ook nu pas dat je een zaklamp nodig hebt? Je had toch gisteren je tas al ingepakt?’

Ja, dat is waar. Alleen de zaklamp, die was hij vergeten.

Gelukkig weet zijn moeder een paar nieuwe batterijen te vinden. Opgelost!

Lau kijkt op de klok: vijf voor acht. Over een uurtje wordt hij opgehaald.

Hij ploft naast zijn weekendtas op de grond. Zijn vinger gaat langs de paklijst.

Slaapmatje – check, pyjama – check, sokken – check, bord, mok, bestek – check, zakmes – check, rol ducttape ... Wat zullen ze met ducttape gaan doen? En hoezo *naald en draad*?

Gaan ze soms iets in elkaar knutselen? Lau pakt de uitnodiging er nog eens bij.

Ga jij mee op wereldreis?

Stap maar in!

<i>Wat?</i>	<i>Een te gek scoutingweekend</i>
<i>Waar?</i>	<i>Scoutingterrein 'Het sprokkelbos'</i>
<i>Wie?</i>	<i>Voor alle welpen</i>
<i>Wanneer?</i>	<i>20 en 21 november</i>
<i>Dresscode:</i>	<i>Je ScoutFit</i>

Op wereldreis ... Lau weet niet zo goed wat hij zich daarbij moet voorstellen. 'Misschien bouwen jullie een vliegtuig', bedacht zijn vader gisteren. Ja hoor ... En daarna met z'n allen de lucht in zeker. 'Lau?'

Lau voelt een hand op zijn schouder. 'Hier, een plastic zak voor de vuile was. En als het 's avonds koud is, trek je je fleecjack aan, hè?' 'Ja-a.'

Lau kijkt nog een keer op de klok. Kwart over acht. Nog drie kwartier.

‘Kijk, een appje voor jou.’ Zijn moeder houdt haar mobiel voor zijn neus.

Hé Lau, vanmorgen sliep je nog zo lekker, ik heb je maar niet wakker gemaakt. Een heel fijn kamp en tot morgenavond! Groetjes, pap.

Die pap. *Tot morgenavond.* Is hij dan alweer terug? Eigenlijk is het heel kort, één nachtje maar. ‘Prima om mee te beginnen’, vindt zijn moeder.

Lau denkt aan de laatste keer dat hij bij Jens logeerde. De halve nacht had hij wakker gelegen. Stel dat hij weer buikpijn krijgt ...

‘Als je last van heimwee hebt, bel je gewoon, hoor.’

Soms lijkt het of zijn moeder dwars door zijn hoofd kan kijken. ‘Ja-a.’

Een half uur later stopt er een auto voor hun huis. ‘Ze zijn er!’

Lau grist zijn weekendtas en rugzak van de grond en rent naar de gang.

Bij de voordeur houdt zijn moeder hem tegen. Lau voelt een kus op zijn wang. Pff, maar goed dat de deur nog dicht is.

Dingdong. Als Lau opendoet, kijkt hij in het lachende gezicht van Luuk. ‘O, stond je al te wachten?’

Lau knikt. ‘Al een uur.’

Samen laden ze de tassen in de kofferbak. Dan kruipt Lau naast Luuk op de achterbank. Laila zit voorin, naast haar moeder.

Nog één keer zwaaien, dan vertrekken ze. ‘Tot morgen!’

‘En?’ vraagt de moeder van Luuk en Laila als ze de straat uitrijden.

‘Heb je er een beetje zin in?’

Lau knikt. Dat hij ook een beetje kriebels in zijn buik voelt, zegt hij maar niet.

‘Volgens mij gaat bijna iedereen mee’, zegt Luuk. ‘Ik heb op de namenlijst gekeken: Sophie, Rob, William, Marlies, Alisha, Manou, Danny ... Dus dat wordt top!’

‘En wij natuurlijk’, zegt Lau.

Laila draait zich om. ‘Lau, Luuk en Laila, wij zijn een superteam! High five!’

Drie handen slaan tegen elkaar. Daarna is het even stil. Lau denkt aan vorig jaar. Toen woonde hij ergens anders en kende hij Luuk en Laila nog helemaal niet. Best gek, want het voelt alsof ze al jaren vrienden zijn.

‘Hé Lau,’ vraagt Laila, ‘heb jij ook een knuffel mee?’

Lau slaat zijn armen over elkaar. ‘Neuh ...’ zegt hij stoer. Eerlijk gezegd had hij zijn Tijger vanmorgen een paar rondjes boven de weekendtas laten zweven, maar uiteindelijk toch weer teruggedropt in bed. ‘Ik wel,’ lacht Laila, ‘mijn Appie gaat altijd mee.’

‘Appie?’ vraagt Lau.

Luuk grinnikt. ‘Dat is haar aap. Nou ja, je kunt bijna niet meer zien dat het een aap is, zo versleten is dat beest.’

Laila steekt haar tong uit. ‘Het mocht hè, het stond op de lijst.’

‘Ja,’ zegt Luuk, ‘maar daarom hoeft het nog niet per se. Je bent toch geen baby meer?’

Laila’s gezicht staat donker. ‘Puh Lukie, je hebt zelf ook nog een knuffel in bed, hoor.’

‘Niet.’

‘Wel.’

‘NIET.’

De moeder van Luuk en Laila kijkt in de achteruitkijkspiegel. ‘Ho, stop. Geen geruzie!’

Meteen is het stil. 'Ik hoop wel dat jullie de komende dagen iets aardiger tegen elkaar doen. Houd jij ze een beetje in de gaten, Lau?' Lau beweegt zijn hoofd, het zit tussen knikken en schudden in. 'Uh ... ja hoor.'

Lachend geeft Luuk hem een stomp in zijn zij.

'Succes ermee, Lautje!'

Inmiddels zijn ze het dorp uit. De auto draait de snelweg op. 'Is het ver?' vraagt Laila.

Haar moeder werpt een blik op de tomtom. 'Een half uurtje ongeveer.'

Precies om kwart voor tien slaan ze af. Langs de kant van de weg staat een bord met een pijl. *Het sprokkelbos*. De laatste meters hobbelen ze over een onverharde bosweg.

'Hé, daar is Ruud!' roept Laila. 'En daar loopt Raksha!'

Ruud, zijn scoutingnaam is Akela¹, staat naast een jeep met aanhanger. Bagheera en Baloe, twee andere leiders, staan er ook bij. De aanhanger is flink volgeladen.

Als ze uitgestapt zijn, komt Akela meteen op hen af. 'Welkom!'

'Zijn wij de eersten?' vraagt Laila zich af. Akela knikt.

'Jullie mogen alvast je spullen uitladen.' Hij wijst naar twee gebouwtjes aan weerskanten van een groot, houten gebouw.

'Jongens linkerhut, meisjes rechts.'

'Oké?' Laila klinkt een beetje teleurgesteld. Lau vindt het ook wel jammer dat ze niet bij hen mag slapen, maar blijkbaar zijn dit de regels.

Samen met Luuk loopt hij het grindpad op naar de jongenshut. In de slaapzaal staan stapelbedden.

1. Bij een scoutinggroep hebben alle leiders namen die komen uit het Jungleboek.

Luuk rent naar de achterste. ‘Zullen wij hier?’

Lau vindt het best.

Tien minuten later staan ze weer buiten. Laila is daar ook al. Ze staat druk te praten met Sophie. Lau en Luuk gaan bij hen staan. Steeds meer auto’s rijden het parkeerterrein op. Tegen half elf is de groep compleet. De ouders krijgen koffie, de welpen² een be-
kertje limonade.

Daarna is het tijd om uit te zwaaien.

‘Lief zijn voor elkaar, hè?’

Akela lacht erom. ‘Zijn jullie dat thuis niet dan?’ vraagt hij plagend aan de tweeling.

Luuk wil iets zeggen, maar halverwege zijn zin klinkt een snerpend geluid.

Baloe blaast op haar fluitje. Ze wijst naar de vlaggenmast op het grasveld voor de drie hutten.

Alle welpen verzamelen zich. In een kring staan ze om de paal. Rob en Sophie hijsen de vlag.

‘Djib, djib, djib!’ roept Baloe. Doe je best!

De hele groep antwoordt: ‘Wij dob, dob, dob!’ Wij doen ons best! ‘Oké,’ zegt Baloe, ‘dan verklaar ik dit weekend voor geopend. Wij hopen op een té gek, gaaf welpenweekend! En nu? Iedereen verzamelen in de hoofdhut. En daarmee bedoel ik de grootste, middelste hut.’

De hoofdhut bestaat uit een recreatiezaal, een keuken en nog een paar kleine ruimtes. In de recreatiezaal staan groene, plastic stoelen in een kring.

2. Bij scouting worden alle kinderen van 7-11 jaar welpen genoemd.

De welpen gaan zitten, Baloe en Akela blijven staan. ‘Hé,’ zegt Akela, ‘wat ligt hier?’ Hij loopt naar de tafel, die midden in de kring staat. Lau ziet een witte envelop.

‘Is die van jou?’ Baloe schudt haar hoofd. ‘Nee, ik heb geen post meegenomen. Die laat ik altijd bezorgen.’

Akela pakt de envelop op. ‘Aan de welpen in Het Sprokkelbos ...’ Dat zijn wij, denkt Lau.

‘Maak maar open’, zegt Baloe. ‘Ik wil weten wat erin zit. Jullie ook?’ Iedereen knikt. In de envelop zit, zoals verwacht, een brief. Akela schraapt zijn keel.

Dan leest hij, luid en duidelijk:

Beste welpen.

Welkom op dit welpenweekend. Wij gaan op wereldreis. Niet in tachtig dagen, zoals in het beroemde boek van Jules Verne, maar in twee dagen. Vroeger was dit absoluut onmogelijk, maar tegenwoordig, met al die moderne vervoersmiddelen moet dat lukken. Maar, je begrijpt dat we een beetje tempo zullen moeten maken. Toch: reis niet té snel. Onderweg wachten namelijk allerlei opdrachten op jullie. En aan het eind zelfs een schat! Jullie leiding zal uitleggen hoe het werkt. Neem de tijd om de opdrachten goed uit te voeren, want iedere opdracht die goed uitgevoerd wordt, brengt jullie een stukje dichterbij de schat. Hopelijk gaan jullie die vinden dit weekend. Ik wens jullie in ieder geval heel veel succes!

Met vriendelijke groet, Mister Mist.

O ja, nog een waarschuwing: Pas op voor De Zwarte Hand. Hij is namelijk óók op zoek naar de schat ...

Baloe legt de brief op tafel. ‘Oké, ik begrijp dat er haast bij is. Laten we dan meteen maar beginnen.’

Iedereen begint door elkaar te praten. Lau buigt zich naar Luuk. Wat of wie is De Zwarte Hand? wil hij vragen, maar plotseling slaat Akela met zijn vlakke hand op de tafel.

‘Stil, jonge leeuwen. We hebben geen tijd te verliezen.’